

ся пада, и додѣ не ны прости Царя-тъ, азъ нещж съмь никакъ спокоенъ.

—И то става, Василе; само трѣба вые сами да идете, а зарадъ насъ да примълчите, ако ли пакъ ся разбрали сичко това...

—И то лесно, продума Петръ. Гърка, проклетый, владыка-та е тукъ още: ные искахме...

На другый день Василь, Петръ и нѣкои други отъ гражданы-тъ стояхж прѣдъ градскый управитель. Той изслуша сичко отъ край до край, прости гы, като захваляше на тѣхно-то юначество, и жялѣше, че не можя да имъ помогне нищечко въ тоя случай.

Само фанариотинъ-тъ, владыка-та Веніаминъ, остана посрамень, дѣто го не причетахж за нищо; той получи награда за противозаконны-тъ си дѣла що вървеше, като ся не чю и не видя.

Подиръ малко това, честито домородство ся пресели въ Х-олу Пазарджискы-тъ села, дѣто и до сега Богомъ живѣе, освѣнъ Д. Иванъ, кой-то не твърдѣ отдавна е починжлъ съ радостны затворены очы.

Край на Изгубенж Станкж.

